

0815 – 15. august

Takk under alle forhold! For dette er Guds vilje for dere i Kristus Jesus. 1Tess 5: 18.

Hvilken mennesketanke strekker til, og hvilken tunge kan skildre alt det vi har grunn til å være takknemlig og lovprise Gud for? Hele jorden er full av hans ære.

Alt som øyet møter vitner om Guds godhet og storhet, og om hans kjærlighet til menneskene. For alt som er på jorden er skapt for oss. Og videre tror og bekjenner vi at han også har gitt sin enbårne Sønn for oss alle. For at vi, som en uforskyldt gave, skulle motta det evige livet, «det riket som er gjort ferdig for oss fra verdens grunnvoll ble lagt».

Skulle ikke hjertene våre bare være fulle av en evig og uopphørlig lovprisning og takk på grunn av alt dette? Jo visst skulle hele vårt liv ikke være annet enn lov og pris og takk! Alt som i meg er, sjel og sinn, hjerte og tanker, ord og gjerninger, alt skulle lovprise og opphøye Herren. Er ikke det bare rett og rimelig?

Og når så dette ikke skjer, men du tvert imot går der fullstendig kald og utakknemlig, og kanskje til og med misfornøyd og utålmodig for de aller minste vanskelighetene –! Er det ikke da rett at du bare fortjener at Gud i evig vrede øyeblikkelig kaster deg i helvete? Ja, dette er noe Guds barn ser og kjenner på, så de av hjertet stadfester at bare denne synden er nok til at de hver dag har gjort seg fortjent til helvete.

Og de som kanskje ikke bare er likegyldige og glemmer å prise Gud, men også er misfornøyde og utålmodige i det som han sender dem, de bør vokte seg vel. Så ikke Herren virkelig sender dem det de fortjener, fordi de ikke er fornøyd og takknemlige med det de har fått.

Utakknemlighet er en så forferdelig synd både overfor Gud og mennesker, at det er blitt sagt at et utakknemlig menneske er den tyngste byrde jorden bærer. Utakknemligheten er det været som tørker ut alle Guds nådeskilder for deg.

Det ville jo være den mest rettferdige og enkleste måte for Herren Gud å lønne utakknemligheten på, at han tok fra deg det gode som du setter så lite pris på. Derfor bør vi i tide våkne opp for denne svære synden, og be Gud om forlatelse og nåde til å dø bort fra alt dette. For, som vi allerede har nevnt, så er tross alt Guds velgjerninger mot oss så mange og store at hele vårt liv burde være en evig og uopphørlig lovprisning.

Men i tillegg til at takknemlighet er din helligste plikt overfor Gud, vil du erfare at den også gjør deg til et lykkeligere menneske. Gjør ditt sinn lyst og fornøyd, og din bønn varm og tillitsfull. Nå vil vi bare gå litt nærmere inn på det siste.

Hva er grunnen til at så mange ellers alvorlige mennesker er så kalde, døde og mismodige –, og har så liten trøst og tillit i bønn, når de opplever tunge tider? Uten tvil fordi de begynner direkte med det de vil be om, uten først å ha takket og lovprist Gud.

«Jeg undret meg litt», sier en mann, «når jeg leste Luthers alvorlige ord om denne bakvendte måten å be på; at en først begynner å be, uten først å takke og lovprise. Men nå har jeg gjort herlige erfaringer med hvor nødvendig disse alvorlige ordene var».

Luther taler over Sal 18: 4: «Jeg vil lovprise og påkalle Herren». Han sier: «Det er umulig å forestille seg hvor kraftig et middel lovprisning til Gud er når farer dukker opp. For så snart du begynner å lovprise Gud, blir det onde straks mildnet, motet vokser. Og så vil du tillitsfullt påkalle Gud.

Derfor har alle rette Guds tjenere vaktet seg vel for ikke å begynne på noen annen måte, eller i noen annen rekkefølge søkt trøst og hjelp mot det onde – enn dette verset lærer oss: Ikke først påkalle Herren, men først lovprise ham.

Der er mennesker som jamrer seg overfor Herren, men blir ikke hørt. De roper til Herren, men der er ingen hjelper. Han svarer dem ikke. Hvorfor da? Fordi da de ropte til Herren lovpriste de ham ikke, men var irritert på ham. De har ikke fått se hvor herlig Herren er, men bare gjort seg en mening om ham ut fra sin bitre erfaring. Ingen blir fridd ut fra det onde ved bare å se på sin tilstand og gremme seg over den. Men ved å gi seg over til Herren og se på hans godhet».

Det kan synes å være et vanskelig råd å følge, at en i nødens stund skal begynne med å lovprise Gud. Men dette er noe som skal kjennetegne den renere troen og den ekte bruden som elsker brudgommen mer enn alle hans gaver, som opphøyer og lovpriser Herren selv. Ikke bare når han gjør det vi synes er godt, men alltid lovpriser ham for hva han er i seg selv. Skjøgekjærligheten kan bare takke Herren for gaver, men lovpriser ham ikke for hans egen nåde, miskunnhet og fullkommenhet.

Likevel kan det også for Guds barn bli vanskelig, midt i nøden og bekymringens mørke, da å løfte sitt sinn opp til Guds egen evige godhet og trofasthet. Men forsøk da bare, når du er i dette mørket, å begynne å lovprise Gud. Hvil ditt sinn i alt Gud er i seg selv; hans nåde, trofasthet og miskunnhet, og alle de store stadfestelsene både Skriften og du og alle Guds hellige har nettopp på dette.

Så vil du snart erfare at det letter, og etter hvert gi David rett i hans ord: «Det er godt å prise Herren og lovsynge ditt navn, du, den Høyeste».